

AMPA ESCOLA LOURDES - GRUPS DE REFLEXIÓ

L'ADOLESCÈNCIA

Per a preparar la reunió del grup de reflexió sobre educació que varem tenir el dia 28/05/08 teníem una entrevista a Marcel Rufo publicada a La Vanguardia.

Comencem parlant de desmitificar aquesta por a la adolescència. Convé recordar la pròpia adolescència per poder-nos posar a la pell dels adolescents. L'adolescència és una etapa per la que passem tots encara que l'adolescent ho visqui com quelcom únic i personal. L'adolescent ho viu tot intensament, com un present etern però sabem que és una etapa passatgera, amb futur. Hem d'aconseguir normalitzar la adolescència com a etapa que tots hem passat.

El que es requereix en aquesta etapa és molta paciència, diàleg i coherència.

Tot arriba molt de sobte i el nostre fill té un cos d'adult en una ment de nen. Hi ha un canvi hormonal que produeix daltabaixos de caràcter, reaccions descontrolades, i un gran desconcert en l'adolescent. Els pares han d'evitar la continua confrontació amb els fills. És una etapa en que les prioritats dels pares s'han d'ajustar. S'han de buscar els bons moments per a comunicar i també marcar l'autoritat, ja que la necessiten i l'agraeixen. Hi ha d'haver un equilibri entre tolerància i autoritat. També són molt importants les formes. Hi ha d'haver-hi uns límits, per exemple, no es pot permetre l'insult: una cosa és el diàleg i poder parlar de tot però no es pot acceptar l'insult. Aquest és un exemple del que comentàvem de mantenir uns límits. També és important que tinguin unes responsabilitats a pesar de que també s'hi rebel·laran. És moment de canvis i triomfaran els pares que s'adaptin a aquests canvis. El que necessita l'adolescent és que se'l acompanyi en les seves pors i que se l'entengui, sense presses. El problema és quan els pares dubten.

Es comenta la preocupació per les drogues i la banalització del sexe. És bo que l'adolescent es senti bé a casa i per això se l'hi ha de respectar el seu espai. Se'ls ha de parlar obertament del sexe i de les drogues. De fet, aquests temes s'han de tractar exactament igual que la resta de temes. També hem de poder parlar de la nostra actitud davant el sexe. Hem de tenir en compte que els adults també practiquen sexe i prenen drogues, per tant no ens hi hem de referir com si només afectés l'etapa de l'adolescència.

L'adolescent ha de trencar amb la seva infància i els sentiments infantils. Com la infantesa està marcada per la presència dels pares, ara s'han d'allunyar d'ells, experimentar i fer les coses sols. Els pares els unim a la seva imatge de nen. La rebel·lia és normal en el procés cap a l'autonomia però és molt difícil passar de ser l'únic referent dels teus fills, de sentir-te estimat a que et vegin com el seu enemic. Els ponts de diàleg s'han d'obrir abans i quan arriba l'adolescència sembla que tampoc serveixen. De fet, durant aquest període, els pares tenen la impressió que no ho saben fer bé, sembla que tot el que dius no serveix de res.... Però el rebuig que mostren és molts cops una "pose" i el que els hi dius els arriba. I l'acompanyament el necessiten. Els adolescents es senten sols i malgrat no ho vulguin reconèixer, encara necessiten els pares. Hem d'estar pendents d'ells sense que es sentin controlats.

Acompanyar-los, dialogar, compartir no vol dir disfressar-se d'adolescent, ni ser el seu "col·lega". És una errada freqüent. Com veus que els fills s'allunyen te'ls vols guanyar fent de col·lega amb la conseqüència de que els pares-col·legues es perden: no poden ser cap guia ni orientar-los.

És una època molt egoista i egocèntrica per la inseguretat que senten. Els pares hem de saber callar, escoltar i no sermonejar. La imatge és molt important: els clans d'amics es vesteixen d'una determinada manera ja que, per la inseguretat que senten, necessiten signes d'identitat. Millor no fer d'aquests temes una batalla diària. Com diu l'entrevistat, Marcel Rufo, "el mal gust és inherent a l'adolescència, que hi farem". També és convenient que l'adolescent tingui algun adult a la família, diferent dels pares, en el que pugui confiar... I és important que desenvolupin una activitat esportiva, artística, intel·lectual o social que canalitzi tota aquesta energia i entusiasme que té l'adolescent.

També es pot preparar els fills per afrontar aquesta etapa. Inclús pot ser una bona estratègia pels pares. Com els hi has explicat la rebel·lia pròpia de l'adolescència, quan hi són, també es rebel·len contra aquesta típica actitud adolescent.

Però aquest període és també una renovació pels pares: l'idealisme dels fills s'encomana. Et recorden grans valors com l'amistat, la lleialtat, la justícia, la solidaritat

L'adolescència és una gran prova pels pares. Hem de fer que tinguin molt present que **els estimem i que confiem en ells**. I recordar que l'únic que és més difícil que ser pare d'adolescent és ser adolescent.